

กล่อมหัวใจเรา
กล่อมร้องไห้

นิทาน
ล้าน
บรรทัด

: กล้อง
หัวเราะ
กล้อง
ร้องไห้

—
EP
01

ไต้ผง

ระหว่างที่นั่งรอกรรยา กลับจากต่างจังหวัด
เสียงกริ่งที่ประตูบ้านก็ดังขึ้น
สุธีรีบลุกไปเปิดด้วยความดีใจ
ไม่ใช่กรรยาของเขา
แต่เป็นชายหนุ่มหน้าตาสะอาดสะอ้านที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน
ยื่นถือกล่องกระดาษขนาดเท่าฝ่ามือสองใบ

"สวัสดีครับ อยากหิ้วเราะหรืออยากร้องไห้" ชายหนุ่มนิรนามพูดขึ้น
"คุณเป็นใคร มาขายเครื่องกรองน้ำหรือเปล่า" สุธีพูดติดตลก
"ถ้าอยากหิ้วเราะเปิดกล่องนี้ ถ้าอยากร้องไห้ให้เปิดกล่องนี้"
ชายหนุ่มยังคงพูดเรื่องเดิม "แต่มีข้อแม้"
"ข้อแม้คือ ถ้าเปิดกล่องนี้แล้วต้องซื้อเครื่องดูดฝุ่น
ที่สามารถซักที่นอนได้ด้วยใช่ไหม" สุธียังคงเข้าเล่น

ชายหนุ่มลืกลับถือวิสาสะเดินเข้าไปในบ้าน แล้ววางกล่องลง

"กล่องด้านขวานี้เป็นกล่องหัวเราะ

ส่วนกล่องด้านซ้ายเป็นกล่องร้องไห้

ข้อแม้ก็คือ เมื่อคุณเปิดกล่องหัวเราะ

คุณจะหัวเราะอย่างมีความสุขแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

แต่เมื่อฝากกล่องปิด คุณจะร้องไห้คร่ำครวญปึมว่าจะขาดใจ"

"แล้วกล่องร้องไห้ล่ะ" สุธีซักถาม "ข้อแม้เป็นอย่างไร"

"ง่ายๆ ...มันก็แค่กลับกัน มันเริ่มด้วยร้องไห้

และเมื่อกล่องปิด มันจะจบลงด้วยเสียงหัวเราะ"

ชายหนุ่มนิรนามตอบ

สุธีเดินมามองดูกล่องใกล้ๆ

"แล้วผมไม่เล่นได้ไหม ไม่เปิดเลยสักกล่อง"

"ได้สิครับ ชีวิตเป็นของคุณอยู่แล้วนี่"

ชายหนุ่มเดินมาหยิบกล่องแล้วเตรียมออกจากบ้าน

"เคียว" สุธีคว้าข้อมือชายนิรนามไว้

"วางกล่องลงก่อน ผมอยากลอง"

"จะเปิดกล่องไหนครับ" ชายหนุ่มยิ้ม

"ใครจะบ้าเปิดกล่องร้องไห้"

มีใครที่ไหนไม่อยากมีความสุขบ้าง" สุธีตอบ

"จริงครับ" ชายหนุ่มส่งกล่องหัวเราะให้

"แล้วไม่กลัวต้องร้องไห้หลังจากนั้นเหรอครับ"

สุธีนิ่งคิด แล้วก็ตอบออกไป

"ผมไม่กลัว ผมเป็นคนอารมณ์ดี"

ไม่ค่อยร้องอะไรง่าย ๆ"

"ถ้าอย่างนั้น เชิญครับ" ชายหนุ่มยื่นกล่องหิ้วเราให้ถึงมือสุธี
สุธีหยิบกล่องมาถือไว้ ด้วยความไม่เชื่อมากกว่าเชื่อ ว่าเป็นเรื่องจริง

สุธีเปิดฝากล่องทันที แล้วก็มองเข้าไปในกล่อง
มันเป็นกล่องว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย
แต่ทันใดนั้นเอง เขาก็กระเปิดเสียงหิ้วเราออกมา
เขาหิ้วเราต่อเนื่อง หิ้วเราด้วยความสุข ความสนุก
หิ้วเราจนต้องนั่งลงกุมท้อง
ชายหนุ่มเจ้าของกล่องยื่นมองสุธีหิ้วเราด้วยความพึงใจ

ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง สุธีหิ้วเราจนแทบหมดแรง
"โอ้ย...ทำไมมันมีความสุขอย่างนี้ ไม่น่าเชื่อ ฮะฮะฮะ"

"ขอกล่องผมคืนด้วยครับ"

ชายหนุ่มนิรนามลุกขึ้นหลังจากเสียงหัวเราะเบาลง

สุธิตินกล่องให้ "คุณจะไปแล้วหรือ"

ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ

"ผมขออนุญาตไปปิดฝากล่องข้างนอกนะครับ"

ผมไม่ชอบเห็นคนร่ำไห้"

"คนอย่างผมนะหรือ จะร้องไห้" สุธิตยังคงมั่นใจ

ชายหนุ่มนิรนามเดินไปถึงสุดประตู แล้วก็หันกลับมา

"ภรรยาของคุณยังกลับไม่ถึงบ้านไม่ใช่หรือครับ"

คุณคงลืมไปว่ารอมาก็ชั่วโง่แล้ว

ขอแสดงความเสียใจด้วยนะครับ"

แล้วชายหนุ่มคนนั้นก็ปิดฝากล่องลง

ไม้หัน อากาศ ทั้งห้า

นิทาน
ล้าน
บรรทัด

: ไม้หัน
อากาศทั้งห้า

—
EP
02

ฉันเดินทางไปต่อว่าพระเจ้า
ว่าเหตุใดจึงสร้างพวกเราขึ้นมาให้อยู่ในโลกอันมืดมิด

พระเจ้าตอบว่า
"เราได้ให้ไม้หน่ออากาศกับมนุษย์ไปแล้ว
มนุษย์ไม่ยอมหันมันขึ้นสู่ท้องฟ้าอันงดงามเอง"

ฉันนึกเถียงในใจ พวกเราใช้มันแล้ว
มันอยู่ในคำว่า 'ฉัน' นี้อย่างไร

พระเจ้าตอบสวนทันที
"อย่างนั้นเขาไม่เรียกว่าใช้"

คราวนี้ฉันเถียงออกเสียงไปว่า
"แต่มันก็ทำให้คำว่า ฉัน เป็นฉัน"

"นั่นอย่างไร มนุษย์ก็เป็นเสียอย่างนี้
เอะอะอะไรก็อ้าง ฉันต้องเป็นฉัน"

พระเจ้าส่ายหน้า
"เราให้ของวิเศษมนุษย์ไปห้าอย่าง
ไม่หันอากาศทั้งห้าที่จะทำให้พวกเจ้า
ได้มองเห็นท้องฟ้าอันงดงาม"

ขณะที่ฉันกำลังติดตาม พระเจ้าก็พูดต่อ

"ของวิเศษอย่างแรก **ฝัน**"

"ฝัน" ฉันเริ่มนึกออก ฉันเคยใช้มันบ้างบางครั้ง

"ฝัน" ทำให้พวกเจ้ามองเห็นในสิ่งที่เจ้ายังไม่มี

ได้ยินเสียงในสิ่งที่เจ้ายังไม่มี

ได้เป็นในสิ่งที่เจ้ายังไม่ได้เป็น"

พระเจ้าคงเห็นฉันพยักหน้า จึงพูดต่อ

"อย่างที่สอง **บันทึก**"

"ท่านหมายถึง บากบัน" ฉันถาม

"ใช่ พวกเจ้าต้องใช้ไม้หันอากาศตัวนี้

เพื่อทำให้สิ่งที่เจ้าฝันเป็นจริง"

พระเจ้ายัมแล้วพูดต่อ

"ของวิเศษตัวที่สาม **ขวัญ**"

ฉันคิดตาม "กำลังใจนั่นเอง"

"มันสำคัญมากนะ มันจะทำให้พวกเจ้ามีแรงบากบั่นได้สำเร็จ

มันเป็นสิ่งที่พวกเจ้าต้องให้แก่กันและกัน"

"ท่านให้พวกเรามา แล้วให้พวกเราให้กันและกันอีกที"

ฉันทบทวนความคิด

"เจ้าเข้าใจถูกต้องแล้ว" พระเจ้าตอบ

"ของวิเศษอย่างทีสี่ **ขัน**" พระเจ้าพูดต่อ

"อะไรนะท่าน ขัน"

ฉันกำลังคิดเล่นๆว่าพระเจ้าคงไม่ได้หมายถึงภาชนะคักน้ำอะไรนั่น

"ฉันหมายถึงอารมณ์ขัน" พระเจ้ายิ้มอีก

"เมื่อไหร่เจ้ากำลังมีอารมณ์ขัน"

"แล้วอารมณ์ขัน เป็นของวิเศษได้อย่างไร" ฉันยังไม่เข้าใจ

"ไม่หันอากาศตัวนี้ จะทำให้มนุษย์มีความสุขในสิ่งที่ตัวเองมี
มีความสุขในสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่"

ฉันยิ้ม นึกออกทันที

ไม่ว่าจะอยู่ในสถานะไหน

ยากก็มีจนเพียงไร

อารมณ์ขันทำให้มนุษย์หาความสุขได้ในสถานะนั้นจริงๆ

"แล้วไม่เห็นอากาศตัวที่หำละ" ฉันทามต่อ

"ป๋น" พระเจ้าตอบสั้นๆ

"โลกจะหายจากควมมีคมีค

เมื่อพวกเจ้าได้สิ่งที่เจ้าอยากมี แล้วแบ่งปันออกไป"

.....

ฉันทเดินทางกลับมาจากพระเจ้า

โดยลืมหามไปว่า ของวิเศษหำอย่างที่พระเจ้าให้เรามา

ถ้าใช้จนหมดแล้วจะทำอย่างไร

แล้วฉันทก็ได้ยินเสียงเบาๆอยู่ในหู

"ไม่เห็นอากาศทั้งหำนี้ ใช้เท่าไรก็ไม่มีทางหมด

หน้าหำ ยิ่งใช้ ก็ยิ่งเพิ่ม"

ปฏิมา
ล้าน
บรรทัด

ຮອງເກົ້າ ແຕະ

2

—
EP
03

2

ยังมีรองเท้าและคู่หนึ่งวางขายอยู่ในร้านรองเท้า

ใครจะไปเชื่อว่ามีกรไม่ลงรอยกัน

ระหว่างรองเท้าและข้างซ้าย

กับรองเท้าและข้างขวา

"เธอสองคนหน้าตาก็เหมือนกัน"

รองเท้าบูตที่วางขายอยู่ในตู้โชว์พวกขึ้น

"ไม่ว่าจะทะเลาะกัน"

"ใครจะอยากทะเลาะด้วย"

รองเท้าและข้างขวาพูด

"อีกอย่าง ฉันหน้าเหมือนมันตรงไหน

มันก็เป็นได้แค่เงาสะท้อนของฉัน"

รองเท้าและข้างซ้ายพองหูขึ้น

"แกเรียกใครว่ามัน! อันที่จริงแตกต่างหากที่เป็นเงาสะท้อนของฉัน

ตอนที่เขามลิตนะ เขาทำข้างซ้ายก่อน"

"จริงหรือ"

รองเท้าส้นสูงที่วางอยู่อีกชั้นหนึ่งได้ยื่นเข้า จึงคะเณนถาม

"ไม่รู้สิ เวลาคนเขานับ เขานับซ้ายก่อนขวานี่"

รองเท้าแตะข้างซ้ายพุดพลงบิคว

รองเท้าแตะข้างขวาหันหน้าใส่

"เพราะนิสัยอย่างนี้เอง เลยไม่มีใครซื้อฉันไปใส่เสียที"

"อะไรนะ นี่เป็นเพราะฉันหรือ" รองเท้าแตะข้างซ้ายสั่นหุคิบไม่พอใจ

"ก็ใช่ะสิ เธอมันทำมาก

เดี๋ยวกีบิคว เดี๋ยวกีบิพองหุคิบ

คนที่เขามาลอง เขาก็คิดว่าใส่ไม่พอดี"

รองเท้าแตะข้างขวาบอก

"เธอค้างหากที่เป็นคั่นเหตุทำให้ฉันขายไม่ได้
วันๆก็เอาแต่อยู่นิ่งๆไม่ขยับตัว
ผิวของเธอมันถึงได้แข็งอย่างนี้
ใครมาลองใส่ก็คงคิดว่า รองเท้าคู่นี้มันใส่ไม่สบายเสียเลย"
รองเท้าแตะข้างซ้ายขยับหลุดขึ้นมาเหยี่ยวรองเท้าแตะข้างขวา

"เธอหาเรื่องฉันหรือ" รองเท้าแตะข้างขวาโกรธ
"ฉันอยากรู้จริงๆว่า สุดท้ายจะมีคนโง่คนไหน
อยากใส่รองเท้าอย่างเธอบ้าง"

รองเท้าแตะข้างซ้ายตอบอึ้งเยาะ
"นั่นสิ ฉันเองก็อยากรู้เหมือนกันว่า
จะมีใครหน้าไหนบ้าพอจะสวมใส่รองเท้าแข็งๆอย่างเธอ"

แล้วรองเท้าแตะคู่นี้ก็ทะเลาะกันไปอย่างนี้ทุกวี่ทุกวัน

บ้างก็ว่าหน้าตาของอีกฝ่ายหนึ่งแย่มาก
บ้างก็ว่าผิวของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ดี
หน้าซำยังต่อว่ากันไปถึงสี่ของรองเท้า

พวกเขาเลิกไปแล้วว่า
พวกเขาเป็นรองเท้าคู่เดียวกัน สี่เดียวกัน

.....

เมื่อวางขายอยู่ที่ชั้นโชว์แล้วไม่มีคนสนใจ
เจ้าของร้านจึงย้ายรองเท้าแตะเข้ามาวางบนชั้นคาน์นินของร้าน
ยิ่งไม่มีใครมาลองรองเท้าคู่นี้
รองเท้าแตะข้างซ้ายและข้างขวา ก็ยิ่งโทษกันและกันหนักขึ้น
เวลาผ่านไป
เจ้าของร้านก็ย้ายรองเท้าคู่นี้วางลึกเข้าไปในชั้นเรื่อย ๆ

ในที่สุด...เมื่อขายไม่ออก
เจ้าของร้านก็เอารองเท้าแตะคู่นี้ไประกบสอคสวมกัน
แล้วก็ใส่กล่องเก็บไว้ในห้องเก็บของหลังร้าน

พวกเขาต้องสวมใส่กันเองไปตลอดกาล

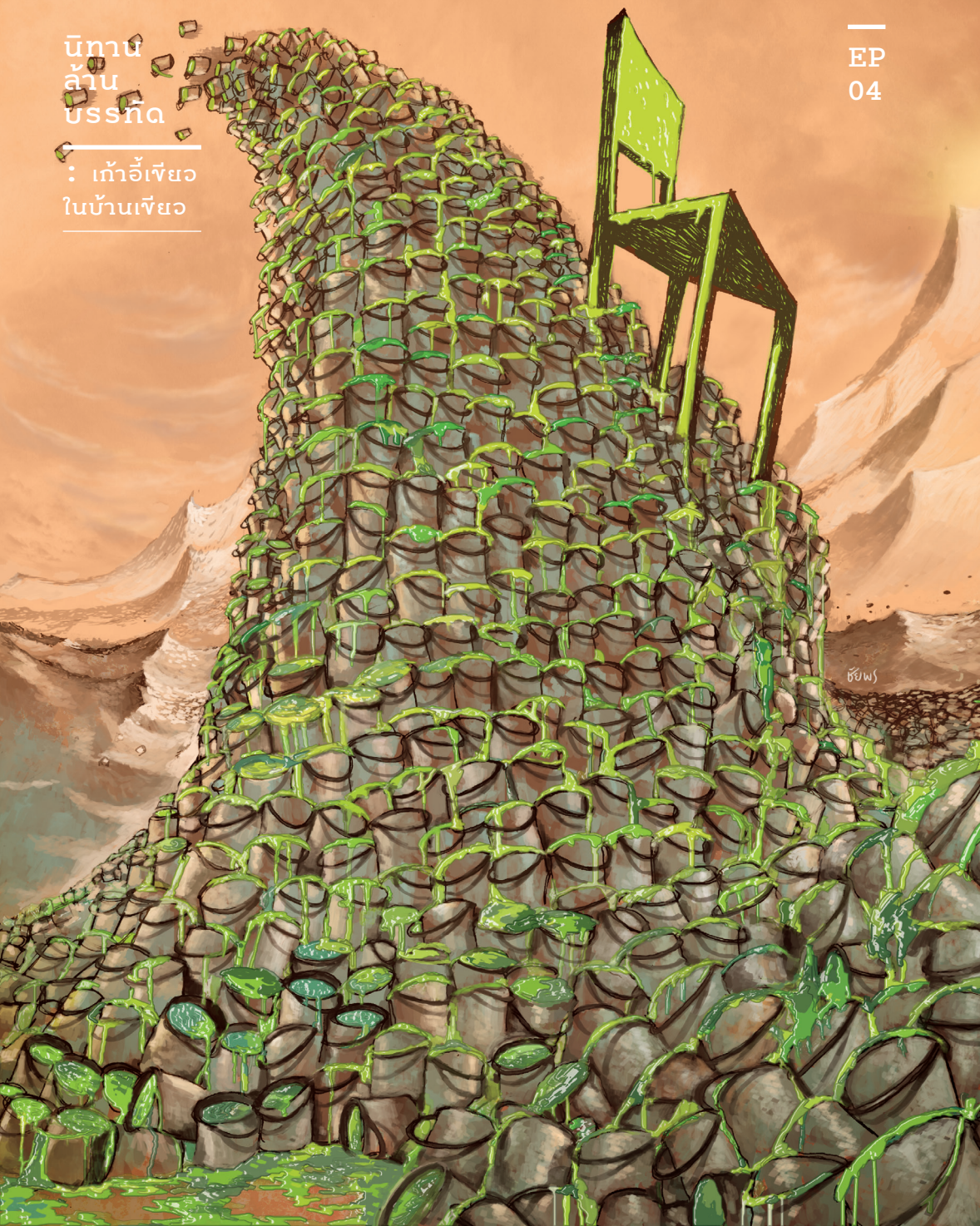
เกล้าอู้เจี้ยว ในบ้านเจี้ยว

นิทาน
ล้าน
บรรทัด

๖. เก้าอี้เขียว
ในบ้านเขียว

—
EP
04

จู่ๆเศรษฐินีนางหนึ่งก็เกิดหลงใหลได้ปลื้มแก้อี๊สี่เขียว
ที่ตกทอดมาแต่บรรพบุรุษ
นางจึงต้องการหาสามีบ้านหลังของนาง
ให้เป็นสี่เขียวเหมือนแก้อี๊ตัวนี้

"ใครก็ตามที่สามารถหาสามีบ้านของฉัน
ด้วยสี่เขียวเดียวกับแก้อี๊ตัวนี้ได้ ฉันจะมอบรางวัลให้อย่างงาม"
เศรษฐินีประกาศออกไป
"ไม่ว่าจะผลสมสืออย่างไรก็ตาม"

ช่างหาสามีแทบทั้งเมืองเดินทางมาขอรับงานนี้
ค่าที่ใครๆก็รู้ว่าเศรษฐินีผู้นี้เป็นคนพูดคำไหนคำนั้น

แต่เมื่อช่างทาสีคนแรกเริ่มทาสีห้องรับแขก
เขาก็เริ่มรู้แล้วว่างานนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย
เพราะคอนเทียปสีที่ผสมเสร็จครั้งแรก
ด้วยสายตาอาจจะมองเห็นเป็นสีเขียวเหมือนกัน
แต่เมื่อสีแห้งลง
สีห้องที่เป็นสีเขียวก็จะผิดเพี้ยนไปจากสีของเก้าอี้เล็กน้อย

"มันเขียวอ่อนกว่ากันตั้งเยอะนี่" เศรษฐินีพูดขึ้น
"ถ้านายช่างทาสีออกไปทิ้งหลัง
ฉันไม่รับประกันด้วยนะว่าฉันจะจ่ายเงิน ถ้าสีออกมาไม่เหมือน"

ช่างทาสีคนแรกจึงขอลอดตัว
จากนั้นก็ช่างทาสีคนที่สองมาขอรับงานต่อ

ช่างคนนี้จะถูกรอบคอบกว่าคนแรก
เขาบรรจงผสมสีเดียวกับสีน้ำเงินและสีเหลือง
รวมทั้งสีคำด้วย เพื่อให้ออกมาคล้ายที่สุด
แล้วก็เฝ้ารอให้สีแห้งเพื่อจะได้เทียบสีกับเก้าอี้
อนิจจา ช่างทาสีคนที่สองใช้เวลาไปเกือบอาทิตย์
ก็ยังไม่เริ่มทาสีจริงเสียที
เพราะมัวแต่ทดลองผสมสีอยู่นั่นเอง
ในที่สุด ช่างคนที่สองก็ขอถอนตัว

หลังจากผ่านไปหนึ่งเดือน
เมื่อช่างคนอื่นรู้ว่าความยากในการผสมสีให้เหมือน
ต่างก็ไม่มีใครกล้ารับงานนี้

จะเหลืออีกเพียงช่างศรี
ช่างทาสีที่หนุ่มที่สุดในบรรดาช่างทั้งหมด
"ขอเวลาแค่สัปดาห์ หลังของท่านจะมีสีเขียวเหมือนเก้าอี้ตัวนี้"
ช่างศรีมั่นใจสูตรผสมสีของตัวเอง

สองวันผ่านไป เศรษฐินี่มาดูบ้านที่ทาสีแล้วเสร็จ
นางยกเก้าอี้สี่ขาในห้องรับแขกเดินเทียบสีไปทุกๆห้อง
ทั้งภายนอกบ้านและภายในบ้าน
แล้วนางก็แทบกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ด้วยความดีใจ
บ้านทั้งหลังมีสีเขียวเหมือนกับเก้าอี้ ไม่มีผิเคเพี้ยนแม้แต่คนเดียว

ช่างศรีได้รับการคบบรางวัลครั้งใหญ่
มันมากพอที่เขาจะซื้อที่ดินและบ้านหลังใหม่
แต่นั้นก็ไม่เท่ากับการทำให้เขากลายเป็นช่างทาสีที่โด่งดังที่สุดในเมือง
มีงานหลังไหลเข้ามาไม่ขาดสาย
ไม่ถึงสิบปีช่างศรีก็มีกิจการทาสีใหญ่โต
และกลายเป็นเศรษฐีน้อยๆ

แต่ถึงเขาจะมีลูกน้องฝีมือดีมากมายนับร้อย
ก็ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวที่รู้สูตรลับการผสมสีเขียวในตำนานของเขา
และไม่ว่าใครจะถามอย่างไร
ช่างศรีก็ไม่เคยปริปากบอก

.....

ผ่านไปเกือบห้าสิบปี
ช่วงครีโนวัยชราอนคมอยู่บนเตียง
และกำลังจะจากโลกนี้ไปด้วยโรคชรา
ในที่สุด เขาก็เปิดเผยสูตรลับการผสมสีเขียวครั้งนั้นออกมา

เสียงแผ่วเบาของชายชราดั่งขึ้น
มีเพียงคนที่อยู่ใกล้ๆ เท่านั้นที่พอจะได้ยิน

"ก็ทาสีเก่าอีให้เหมือนสีบ้านสี เด็กโง่"